

VECKOBLADET

Fredag 15 januari

Utkommer fredagar 1999 25:e årg.

1

2000 – det ska vi fira?

Stod med Charlotte, Elin, Ingrid och Per-Åke och tittade stint på Gustave Eiffels berömda torn. "366" stod det. Så började det blinka, allt snabbare, och så: "365 dagar kvar till år 2000".

1999 är alltså ett mellanår, ett övergångsår. Fyra långa år till nästa val som betyder något, i motsats till det som gäller EU-parlamentet.

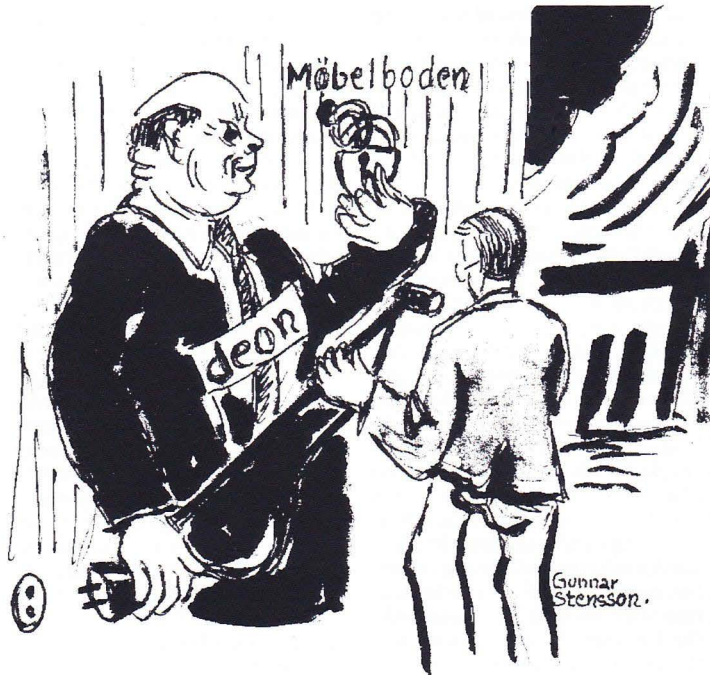
Så låt oss se framåt. Lunds borgare har redan gjort det. Nyårsfesten på Grand hotell är sen länge fullbokad. Men vad gör Lunda-vänstern på nyår? Här ett förslag:

Vi bildar en Festkommitté med socialdemokrater, vänsterpartister, partilösa som förbereder en tillställning under rubriken "Socialismens årtusende". Är stadshallen ledig hyr vi den, annars får det bli stadsteatern. Vi startar redan 16 med ett seriöst seminarium om socialismens eventuella problem, ger folk lite tid att gå hem och svida om, dukar upp stora festbuffén 20 och låter en timme senare artisterna sätta igång: sång, clowneri, dans, dikt (Tegnér och något nyskrivet), instrumental musik. Sentiovlslaget och Internationalen för full orkester, falsk champagne och konfetti. Därefter dans på två banor: storband och något tuffare.

Konventionellt? Javisst, men hitta på något bättre och skriv om det här i VB. Före mars, för sen är det dags att bilda kommitté och sälja biljetter.

F.ö. är detta Veckobladets tjugofemte årgång. Vi lovar att komma ut hela året, och uppmanar er därför att prenumerera. Sen får vi se hur det blir nästa årtusende. *Gr*

Det flydda 1998 i Göte Bergströms backspegel

Valborgsfirandet i St Lars gick under parollen "Rädda St Larsparken".

Det verkade ha förskräckt områdesförvaltaren så att han vägrade firarna både banker och ström.

Kuba med rätt att leva

I år är det 40 år sedan revolutionen på Kuba ägde rum. Sen dess har landet bekämpat fattigdom med solidaritet, social och ekonomisk rättvisa för ögonen. Men lika länge har Kuba också bekämpats av USA, bl.a. i form av öppen aggression, invasionsförsök och en kriminell handelsblockad.

För att visa solidaritet med Kuba och fördöma handelsblockaden, ordnar ett antal organisationer en manifestation lördagen den 16 januari. Pengar till projektet "Medicin för Kuba" kommer att samlas in.

11.00 Möte på Stortorget i Lund. Arrangörerna håller korta tal om Kuba. Via bokbord kan den intresserade få tag i material om Kuba från de olika organisationerna.

13.00 Demonstrationståg som avtågar från Stortorget och går via L:a Fiskareg, Bantorget, järnvägsstationen, Clemenstorget, Klostergatan, St. Söderg och tillbaka till torget. Manifestationen avslutas med ett längre tal.

Ett gemensamt arrangemang av Svensk-kubanska Föreningen Lund, föreningen Cuscatleca för ett nytt El Salvador Cristal Andino, Studieförbundet, KPML(r) och Revolutionär Kommunistisk Ungdom, Radio Intercontinental, tidskriften Socialisten, SSU, Stödskommittén för Centralamerikas folk, Syndikalistiska Ungdomsförbundet Lund, och Ung Vänster.

Distriktsombudsman

Vänsterpartiet Skåne utlyser 0,75 tjänst som distriktsombudsman. Vi har under den gångna mandatperioden fått många nya lokalorganisationer i vårt distrikt, vilket ledde till att vi i valet 98 gick från representation i 17 till 31 kommuner. Ombudsmannens viktigaste uppgifter blir att på olika sätt bistå och stötta våra nya organisationer samt vara en drivande kraft i distriktets studiearbete som mycket utgår från organisationernas behov. Därtill måste han vara beredd att i samarbete med vår andre ombudsman sköta sedvanliga uppgifter. Vi förutsätter att du som söker delar vänsterpartiets värderingar. Vi ser gärna kvinnliga sökande.

För distriktsombudsmannatjänsterna i vänsterpartiet gäller:

- Oreglerad arbetstid.
- Både politiska, organisatoriska och administrativa funktioner ingår.
- Ska kunna förklara och försvara partiets politik och även företråda partidistriktet internt och externt.
- Ska vara ett politiskt, organisatoriskt och administrativt stöd för lokalorganisationerna.
- Ska kunna vara arbetsledare/handledare för andra anställda eller praktikanter.

Tillåter ekonomin kan det bli tal om att utöka tjänsten till heltid kommande år. Tillträde 1.4.1999. Lön och övriga villkor enligt kollektivavtal med Handels. Senast 1.2 ska din ansökan vara oss tillhanda på adress Vänsterpartiet Skåne, Nobelvägen 51, 214 33 MALMÖ.

För mer information kontakta:

Ann-Mari Campbell (distriktsordförande), 040-159728, 070-5852224
Distriktsexpeditionen (Olof Norborg, Mikael Persson), 040-192787

Vid höstens val fick vänstern sin första riksdagskvinna, Karin Svensson Smith.

Nomad i Euroland

Den postmoderna människan är nomad, förklarar de postmoderna filosoferna. Postmodernisterna är visserligen rätt ute, inte så mycket på grund av modernisternas/marxisternas kritik utan de har snarast självdött. Men kommer man från en liten stad i ett europeiskt utkantsland kan det inte hjälpas att man släpar efter.

Så jag köpte ett Interrailkort för fyratusen och gav mej ut i Europa. Låt mej styras av mina impulser och av nomaders gamla tro att gräset är grönnare på andra sidan bergen.

Nu dyrare njutning

Till exempel satt jag på ett ölkafe i sydligaste Tyskland och såg i spegeln över bardisken att jag höll på att bli långhårit. Mindes samtidigt hur angenämt det hade varit att bli klippt på järnvägsstationen i Liège fem eller sex år tidigare. Så jag tog nattåget till Belgien. Sov en smula oroligt eftersom de annars så förnämliga schweiziska liggvagnarna saknar utrullningsskydd i överbritarna.

Men barberarsalinen i Liège var redan värd. Utan extra kostnad både tvättade och fönade frisösen, och använde nästan inte alls maskin utan tuktade min känsliga nacke med sax. Ah, en njutning!

Fast förra gången kostade klippningen där en tredjedel mot i Sverige, nu nästan lika mycket. Huvudorsaken är förstås den svenska kronans ständiga nedskrivning, antingen det skett genom öppen depreciering eller smygande glidning. Primärt för att Stora ska kunna exportera sitt papper och Volvo sina bilar. Vi vanliga svenska turister och nomader får sitta emellan.

Eurofori

Fast är det inte naturligt att klippningspriser, löner, räntor och annat utjämnas mellan Europas länder? Så att inte frisersalongerna i Liège eller ölbutikerna i Helsingör ska fresta till onödigt resande.

Ett viktigt symboliskt steg mot utjämning togs som bekant nu i nyår när euron förverkligades. Förstasidorna den 2 januari handlade inte om mycket annat. "Portugal hälsar euron!" stod det med meterhöga bokstäver på ett plakat intill stationen i Pampihosa. "Euron rullar, hoppa på!" uppmanade förortståget i Spandau genom en reklamtext på sidan, och Hamburg-tidningen *Die Welt* anger numera sitt lösnummerpris sålunda: "2 DM, 1,02 Euro".

Nej, jag började inte gräva i fickorna efter en tvåcentare, för jag visste ju att det tills vidare handlar om en abstrakt pappersvaluta. I byxfickorna hade jag i stället småmynt från åtta länder. Nomadlivet blir enklare med euron. Men det finns tyngre argument.

Från Liège är det nästgårds till Bryssel där jag som hastigast träffade min vän Håkan E. Vi talade om

EU och han citerade vad Karl Marx skrev i *Kommunistiska manifestet* om nödvändigheten av arbetarnas internationella sammanslutning som en reaktion på borgarnas.

MEGA i megaformat

Apropå Marx hade jag i Spandau köpt *Berliner Zeitung* som berättar att utgivningen av MEGA har återupptagits. Det gläder mej.

Förkortningen står för Marx-Engels Gesamtausgabe, dvs. Marx och Engels samlade verk. Sammanläggningen är hävdvunnen och naturlig. Även om Karl och Friedrich skrev de största verken var och en för sej, samverkade de om ett antal viktiga texter, däribland Manifestet. Engels författade dessutom ett stort antal artiklar som Marx inte hade tid att skriva själv men satte sitt namn under – han behövde pengarna. Ja, så har vi deras omfattande inbördes brevväxling under fyra decennier.

En legendarisk MEGA-utgåva kom redan på 1920-talet. Själv har jag på hyllan Marx-Engels Werke 45 tjocka volymer, för ett facilt pris inköpt på antikvariat i realsocialismens Leipzig. Därmed trodde jag förr att jag i princip hade allt som de bägge herrarna skrivit, inklusive *Herr Vogt*, en 450 sidors smådeskrift som Marx ägnade ett år åt att producera i stället för att t.ex. fullborda sin klassanalys i *Kapitalet*.

Det hade jag alltså inte. 1975 kom första bandet i en ny MEGA som lovade att bli fullständig. Ytterligare några band producerades, men 1989-90 gick processen i stå. Det fanns inte längre några resursstarka länder med marxism som statsideologi.

Nu har alltså maskineriet kommit igång på nytt, med hjälp av arbetsgrupper i Tyskland, Ryssland, Japan, Frankrike och Danmark. Det handlar verkligen om ett megaformat: 114 band ska det bli (det senaste är på 866 sidor) och år 2030 ska det hela vara klart. 300 mark per band, dvs. 150 000 kr eller så för det hele. Det är alltså praktiskt om köparen förfogar över ett litet Kapital. Själv nöjer jag mej med mina *Werke*.

En vit jul

Nej, det blev inte Rigi-Kulm i jul, en bergstopp som jag velat besöka ända sen jag läste Mark Twains berättelse om soluppgången där. Jag ärnade mej, men just den dagen var det dimmigt. Så jag hamnade i stället i Lungern, en större by i en alpdal nära Schweiz geografiska mittpunkt. På stora hotellet var det hålligång på julafton. Själv satt jag fredligt i ett hörn och doppade i grytan, brödbitar i ostfondue. Byns egen ost f.ö. Och drack lite öl.

Annars hade jag en tämligen vit jul. Dessutom var marken pudrad, och på själva julaftonskvällen kom några extra flingor.

Det var dock inte tillräckligt för den schweiziska turistnäringen.

Växthuseffekten är här

Innevarande vinter är en i raden av mildvintrar. Utöver subjektiva intryck kan det underbyggas med glaciärernas objektiva krympning. Det är visserligen ett hundraårigt fenomen som inleddes långt innan man började tala om växthuseffekt, men processen tycks ha accelererat. Nyårsdagens morgon var det nollgradigt på Europas högsta järnvägsstation, Jungfrauoch på 3400 meter över havet, mot normalt -25.

Problemet är att många alpkomuner lever på skidturismen. Sviker snön på de vanliga nivåerna finns det i princip två åtgärder att vidta: konstsnö eller förflyttning till högre höjd. Båda tillgrips.

Och båda har sina problem. Ett batteri om åtta snökanoner drar 1000 kilowatt, vilket torde vara lika mycket som t.ex. Genarps tätort förbrukar. Dessutom krävs en massa vatten, och saknas sjöar måste dammar anläggas. På våren ligger konstsnön kvar längre än natursnön och fördröjer och förminskar den subventionerade höskörden.

Parallellt till Lund ger sej s.a.s. av sej självt. Ska vi slösa kärnkraftslös på konstfrusna isbanor? Självklart, säger hockeyintressena, där inte minst knattelagens föräldrar är en röststark lobbygrupp. Kanske ändå inte har sign Lucifer klokt argumenterat här i VB, och menat att vi ska acceptera den skånska, milda vintern som den är.

Högre och högre

Men alpkommunerna vill inte acceptera. De kräver att få behålla sina skidturister.

Duger/räcker inte konstsnön gäller det alltså att ta sej upp till de snösäkra nivåerna, på 3000 meters höjd och däröver. Bland annat planeras en järnväg med en toppstation ännu högre än Jungfrauoch, 3600 meter. Den ska gå nästan hela sträckan i tunnel och kostar en miljard kronor att bygga, vilket ändå är mätligt om man jämför med Citytunneln i Malmö.

När banorna till Rigi-Kulm, Jungfrau och andra toppar anlades för hundra år sen var det sommarturism och engelsmän i benlindor som gällde. Sen utvecklades en stark hembygdsrörelse som protesterade mot exploateringen av Alpna, och som tillsammans med första världskriget satte stopp för ytterligare banbyggen. Nu ljuder åter sprängskotten i de stilla dalarna. Naturvännerna bråkar men är i underläge.

Till Trabantens försvar

Vid en vägövergång utanför Magdeburg stod en Trabant och puttrade. Det var ett tag sedan jag såg en, och så bilfiende jag är blev jag rent (n)ostalgisk.

Sen kom jag hem och läste en DN-intervju med Lars Ohly. Det var en dålig intervju med dumma frågor som Ohly inte hade svårt att värja sej mot. Men så sa reportern ungefär: Nog var väl socialismen underlägsen? I Västtyskland tillverkade man BMW, i Östtyskland Trabant. Och Ohly svarade: Om folk förknippar socialismen med Trabant är det naturligtvis inte bra.

Jag är bilfiende av många skäl, där detta med luftmiljön är ett av de mindre. Ändå är jag förstas kritisk mot Trabantmotorn, liksom jag ogillar de nedsmutsande tvåtaktsmotorer som sitter i mopeder, gräsklippare och motorsågar. Men i övrigt: ska det under en övergångsperiod tillåtas bilar ska de naturligtvis, bortsett från motorn, vara som Trabant: föga skrymmande, lätta, med en kaross av något slags returmaterial. Trafikfarliga? Inte så länge som alla andra bilar är Trabant, dvs. att den kolliderande massan är lika stor på båda sidor, och så länge som bilarna kör sakta. För det borgade både den svaga motorn och de stränga östtyska fartgränserna. Nu kör östtyskarna fritt och snabbt men sina fina västtyska bilar. Skrämmande ofta kör de ihjäl sej.

F.ö. borde Lars Ohly ha påpekat att det faktiskt bara är en minoritet även av västtyskarna som har råd med BMW.

Hoppas på EU

DN har också haft en artikel om hur dyrt det är att åka tåg ut i Europa. Över 4000 kr billigaste alternativ fram och tillbaka mellan Stockholm och Paris, påstods det. Det kan man kapa en tusenlapp på genom att välja bort det snabba och vackra men dyra tåget Thalys mellan Paris och Köln, och i stället ta vägen över Saarbrücken eller Strasbourg.

Men visst är det dyrt, onödigt dyrt, jämfört med bil och flyg. Här hoppas jag på EU. Att tåget kostar så mycket beror på att varje nationell järnvägsförvaltning bygger sin egen taxestruktur, som maximerar utbytet inom de egna gränserna men struntar i det större sammanhanget.

Det är ett elände med nationalstater och nationella järnvägsbolag. Mer om det en annan gång.

Till sist

- På somliga insändarskribenter i Sydsvenskan verkar det som om trottoarcyckling är ett genuint lundafänomen. Visst inte. Det är ett internationellt brottsligt beteende. Själv stötte jag, hårt, ihop med en cyklist på en gångbana i Dresden.

- I Berlin får från årsskiftet cyklisterna lov att köra i båda riktningarna på 140 för biltrafik enkelriktade max 30-gator. Det vore en naturlig konsekvens av 30-beslutet även i Lund.

- Brysseltidningen *Le Soir* utlovade under 1999 sina läsare 52 bilagor om kärlek, dvs. en i veckan. Ska det verkligen behövas om ett så jämförelsevis okomplicerat ämne?

Gunnar Sandin

Från våra fönster i Paris

Nu har vi bott här i Paris snart fyra månader. Maken och två barn. Går det att sammanfatta? Nej, givetvis inte, det blir några intryck.

"Paris-London-New York-Skurup" kan man se som slogan i en parfymaffär i Skurup, nära sommarstället. Och samma funderingar har yngsta dottern, 14 år. Sedan vi har flyttat hit till Paris drömmer hon om att bo i – London.

Hon har blivit bra på engelska. En bra lärare kanske. Hon går i Svenska skolan och har svenska lärare. Har vi då inte lärt oss några andra språk, franska till exempel, kan man undra. Jo, vi har faktiskt lärt oss två språk, stockholmska och franska. På Svenska skolan snackas det stockholmska och vi som skåningar utgör undantaget. "Precis. Värsta grejen. Typ.", är några stockholmsuttryck som ständigt återkommer.

Äldsta dottern, 16 år, går i en fransk-engelsk skola. Hon pratar omkull oss andra och tar över konversationen när vi har franska gäster, man bara häpnar.

I denna skola liksom i alla franska skolor är diciplin en huvudsak. Hon berättar från skolan hur hon en dag försökte tränga sig före i matkön för lunch. En tioårig fransk tjej ställer sig framför henne: "Au toute derrière, mademoiselle", och pekar med en gest längst bak i kön. Kommer man försent till en lektion gäller det att hitta på en ursäkt, annars får man vänta utanför till nästa lektion. Att metron strejkar är ingen ursäkt, det är en vardagsföreteelse.

Krängel-Frankrike

Man har hört talas om den franska byråkratin, hur kränglig den är och kanske några tankar att det bara är det krängliga officiella språket, tex de extra hälsningsfraser som förekommer i slutet av officiella brev: "Je vous prie d'agrée, Madame, l'expression de ma consideration distinguée".

Nej då, det stannar inte vid det. Det handlar om att inte ta beslut. Det fick vi uppleva när vi skulle

försöka få tillstånd för lundorkesteren "Lund Symphonic Band" att spela på Place Chailot, en öppen plats med utsikt över Eiffeltornet. Det började med att vi skrev ett hövligt brev till borgmästaren i sextonde arrondissementet, motsvarande kommundelsnämnden för denna plats. Efter ett tag fick vi ett lika hövligt svar tillbaka att vi skulle vända oss till borgmästaren i Paris. "Varför inte president Chirac direkt," föreslog personalen i Svenska kyrkan.

Borgmästaren via ett ombud för "Service de Création" tyckte emellertid inte det var hans bord, utan hänvisade till ministern för kultur och kommunikation, madame Trautmann. Innehållet i brevet ändrades nu; vi la till att det inte behövdes någon betalning.

Två veckor senare fick vi ett meddelande att dossiern hade överlämnats till Direktionen för arkitektur och kulturarv, madame Legal. Nu började det bli bråttom. Deras beslutsångest visste inte proportioner (resultat av franska skolan?). Via fax bad vi myndigheterna att påskynda ärendet. Blåsorkesteren skulle snart komma.

Två veckor senare kom äntligen ett brev från Institutionen för historiska monument – nej, tyvärr denna plats var utesluten till för demonstrationer av humanitär karaktär eller demonstrationer för mänskliga rättigheter. Inga svenska blåsorkestrar.

Dagen efter läser vi i tidningen att en orkester från scientologkyrkan spelat på Place Chailot. Man tar sig för pannan. Vilken instans hade de vänt sig till? Lunds Symphonic Band kom i allafall, spelade på den fransk-engelska skolan och i Svenska kyrkan.

Bägge konserterna var mycket uppskattade, se särskilt reportage.

Leve Västerbotten!

Att vara i Frankrike och inte prata mat är ett ärkebrott. Man måste! Vi kom hit och tänkte, härligt, nu kan vi frossa i Brie, Camembert,

bagetter och vin. Jo visst kan man. Men vad som är ännu bättre är alla hårda ostar som finns i Frankrike, Cantal, Savoi, Gruyère, vi har prövat den ena efter den andra och osthandlaren säger alltid: C'est un fromage bien corsé, stark, fyllig, spetsad. Underbart.

Så hade då svenska kyrkan sin årliga julbasar, som pågår i tre dagar, och det säljs svensk mat och svenska julsaker som bara den. Man får in en tredjedel av årsbudgeten. Maken kom hem med sill, knäckebröd och två ostar – en svensk herrgård och en västerbottenost.

En sådan smaksensation, verkligen corsé. Det är inget fel på dom svenska ostarna.

Före och efter

Frankrike är efter oss i vissa avseenden och före i andra. De är efter när det gäller förmågan till emotionell intelligens dvs förmåga till inlevelse.

Lärarna på den fransk-engelska skolan tål inte att dottern säger att hon inte förstår och ber om en extra förklaring. Alltså långt från det svenska systemet, där läraren berättar något och säger: "Ja, det här låter enkelt, men vänta tills jag börjat förklara!"

Däremot ligger fransmännen långt före när det gäller det tekniska. Det finns till exempel ett metro-tåg utan förare, som invigdes i oktober. Det känns som att åka första vagnen i en snäll berg- och dalbana. Tåget går bl.a. till Frankrikes största bibliotek.

Vi har varit där två gånger, dock utan att se en enda bok! Man skulle ha särskilt kort och blev hänvisad hit och dit; nästa gång var det strejk och bibliotekspersonalen stod utanför och delade ut flygblad.

Vad vore f.ö. Paris utan sitt caféliv? Vi håller på med en omfattande utvärdering. "Un café-creme, un café-expres, un coca, une orangina, et quatre croissants, s'il-vous-plait!"

Charlotte Erlanson-Albertsson

Från det kommunala

Det har varit jullov och lite stiltje i kommunalpolitiken. Ätminstone verkar det som om vänsterpartiet har haft jullov, men det är klart, man kan ju inte höras och synas jämt.

Gunnar Jönsson (s) har varit flitig och skrivit ett antal bra insändare om kommundelsnämnderna. Men nu har vänsterns kommunalpolitiker vilat upp sig, så vi ser fram mot välskrivna inlägg.

Det har också skrivits en del i tidningarna om torghandlarna och deras bilar på Märtenstorget. Nu har tekiska nämnden tagit beslut om att bilarna ska få vara kvar på torget under vinterhalvåret. Man kan undra om det innebär att även torgare med långtradare ska få ha dem på torget under torgtid.

Enligt tidningarna var endast vänsterpartiet emot beslutet i tekniska nämnden. Inte vet jag om det var så klokt. Kanske hade det varit bättre om vi drivit en annan linje. Varför inte låta småhandlarna ha sina små bilar på torget året om? Bilarna är inte större än torgstånden och kan inte störa mer än ostvagnar, Pölsemannen, kebabvagnen, fiskbilarna och vad det nu mer är för vagnar som brukar stå på torget. Jag och familjen handlar ofta på torget och jag tycker det vore synd om småhandlarna, som dessutom ofta saluför alternativodlade grönsaker, försvann därifrån.

Det är tyvärr redan på gång. Råby Biogrönt som har stått på torget i många herrans år ska sluta med det. De är tvungna att ha en del av sina varor i bilen för att de inte ska bli förstörda. De har sökt dispens från bilförbudet men inte fått det.

Vi får väl ta en diskussion i partiet om detta. Frågan kommer upp i fullmäktige framöver.

För övrigt kan jag meddela att partilokalen numera är synnerligen välstädad och min avsikt är att den ska förbli i fortsättningen. Det är inte revolutionärt att vara skitfärdig!

Cecilia Wadenbäck
ny ombudsman v-Lund

Blåsorkester från Lund gör succé i Paris

I Lund får vi ofta höra blåsmusik på gator och torg, i Stadshallen eller i Musikskolans aula, Bleckhornen, Alte Kamereren, Röda Kapellet, Romele musikkår, Hemvärnets musikkår och sist men inte minst kommunala musikskolans blåsorkester Lund Symphonic Band. Och allat detta i en lite stad som Lund, och så ofta och så länge vi minns, att alla tar det för givet att det skall vara så.

Det blev uppenbart för oss efter en tids vistelse i storstaden Paris. Visserligen fick vi uppleva en militärparad på Champs Elysée den 11 november, då man firar "Armistice", dvs. den dag då första världskriget slutade, men i övrigt förekommer det inte någon större

aktivitet när det gäller blåsmusik på gator och torg, trots att Frankrike har traditioner på området.

Det var därför med stor förvåning som vi såg fram mot besöket i Paris av Lund Symphonic Band den 13–15 november. Under ledning av Roger Andersson framfördes två konserter, en i en fransk skola och en i Svenska kyrkan. Programmet upptog svensk, fransk och amerikansk musik, allt från marscher och musicals till svensk folkmusik.

Konserten i den franska skolan "Ecole Active Bilingue Jeannine Manuel" med et par hundra åhörare mottogs med stor nyfikenhet och entusiasm. "Hur kunde skolungdom, vid sidan av sina ordinarie studier, lära sig spela instrument

och bilda en hel blåsymfoniorkester av så hög klass?" Det skulle inte våra elever kunna göra, de har en för lång skoldag här", var en kommentar från en lärare.

Konserten i Svenska kyrkan blev en dundrande succé. Svenska kyrkan i Paris har inte bara kyrklig verksamhet för den svenska församlingen. Den bedriver också en omfattande social verksamhet för svenskar i Paris (au-pairflickor med problem och vilsekomna tåguffare m.fl. som behöver hjälp). Dessutom är det en viktig institution för spridning av svensk kultur i Paris genom konserter och föredrag. Vid konserter som ges i Svenska kyrkan är det huvudsakligen en fransk publik.

Så även denna gång. Och det var en tacksam publik som aktivt medverkade tillsammans med orkestern. Uner Roger Anderssons dynamiska ledning och publikens bifall nådde orkestern upp till en nivå som imponerade. Efter sista numret, "Kungl. Kronobergs regementets marsch", lyftes taket av alla ovationer. Det blev upprepade extranummer och bland dem marschernas marsch, "Under blågul fana".

Succén kan sammanfattas med en äldre herres kommentar vid utgången: "Formidable!"

Per-Åke Albertsson

HAR DU FLYTTAT? skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

Zenit 1967–1998

Nu föreligger sista numret av tidskriften Zenit, hundavänsterns stolta flaggskepp, och när jag skriver sista menas just detsamma. Det var inte oväntat, patienten har länge brutit i rörlighet och allmän vitalitet (det nyss utkomna numret bär beteckningen 1–2 1997) och när Kulturrådet i höstas meddelade att inga pengar var att vänta så var loppet kört. Utan statligt stöd eller kraftig organisationsbackning är det inte möjligt att ge ut någon tidskrift i genren kultur/politik.

Jag bläddrar i numret, ett temanummer kring "Cultural Studies", vilket väl måste vara detsamma som kulturstudier. Det är inte dåligt, här finns både Stuart Hall och Johan Fornäs, och man följer alltså Zenits tradition av samtidig anknytning till kretsarna kring New Left Review och mera lokalt tänkande. Inser att jag skulle må väl av att läsa några av artiklarna, men det hinner jag naturligtvis inte. Det hinner inga andra heller, det är bl a därför Zenit läggs ner.

Starten

Hur startade det? Jag går till nr 1 i den bokhyllmeter det hunnit bli på trettio år. Temat är "Bland/ blindekonomi" och det inleds med en stort upplagd artikel av Göran Therborn om "Socialdemokratis kris och socialismens möjligheter". Det verkar inte helt inaktuellt, möjligen känns inte socialismens möjligheter så stora, men det trodde inte Therborn 1967 heller. Hans slutord lyder: "Vissa öppningar kan skönjas men det finns ingen större anledning till optimism". I uppropet för tidskriften (som var en omstart av en tidigare tidskrift med syndikalistisk anknytning) anges riktningen: "Den nordiska debatten ... måste alltså än mera konsekvent och allvarligt knyta an till och lära sig behärska den internationella diskussionen." Och tydligt: "Då Zenit inte själv drar gränser till vänster och höger inom den socialistiska vänstern, kan den låta den hårda debatten forma frågeställningarna och därmed utveckla den socialistiska vänsterns teoretiska medvetande."

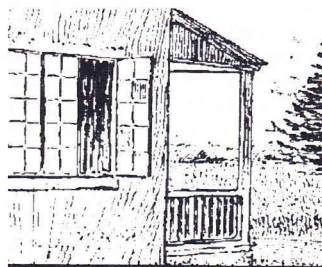
Jo, så blev det väl, även om jag inte kan minnas några särskilt hårda eller uppslitande debatter. Zenit blev en teorikälla för den nya vänstern och kanske blev dess viktigaste bidrag just ickesektorn och öppenheten. Zenit har i huvudsak haft sin redaktion i Lund och man vill som lokalpatriot gärna tro att denna bredd var utslag av en speciell lundaanda, manifesterad t.ex. också i Bokcafé.

Zenits historia inklusive dess nedläggning kommenterades redan i somras (Sv.D., 5 juli 1998) av Lennart Berntson, statsvetare och tidigare redaktionsmedlem. Jag har inga avgörande invändningar mot hans historieskrivning, när han säger att tidskriften hade spelat ut sin roll från slutet av 1970-talet. Vad som händer är att vänstervågen dör ut och ersättes av andra strömningar i trendkänsliga kretsar. Berntson konstaterar: "På det teoretiska planet överflyglades den av de postmodernistiska och nyliberala strömningarna." Jovisst, samhällsklimatet förändrades kraftigt under 1980-talet, och med det vilka idéer som var gångbara i kretsarna av akademiska tänkare och skribenter.

Idéerna driver inte världen utan världen driver idéerna vill jag minnas från mina elementära studier av den materialistiska historieuppfattningen. Det måste naturligtvis ha varit ett lyft för gamla Zenitmedlemmar att möta en ny publik i t.ex. Svenska Dagbladet och kunna sig stå i kontakt med tidens strömningar. Svenskans gamla dammiga understreckare och reaktionära inlägg från näringslivsdirektörer kunde trötta vem som helst och då är det mycket roligare att läsa välskrivande f.d. Zenitmedlemmar som Håkan Arvidsson, Lennart Berntson och Svante Nordin. Att skribenter betalas bättre i Timbrofären och därvid allmänt tjänar aktning som personer som har tagit sitt förnuft till fånga har nog inte minskat attraktionen bland de berörda.

Vad hände med läsarna

Men vi, Zenits läsare då, vad har hänt med oss? Ja, vi har blivit medelålders eller mer, och i den mån vi läser tidskrifter bläddrar vi kanske lite förstrött i Privata Affärer eller Allt om Mat. Det är tidens gång och håller man på med en tidskrift i trettio år hinner många prenumeranter bli ointresserade eller senila eller i sista hand döda. Kontakterna med läsekretsen har aldrig varit Zenits styrka och heller inte viljan att bredda ämnesregistret. Själv har jag några gånger propat på att få in texter från mitt eget yrkes- och intresseområde kring datorer och samhälle. Mottagandet har inte varit överväldigande och visst, sådant är kanske inget för de sociologer och statsvetare som utgjort kärnan bland prenumeranterna. Men resultatet har blivit en tidskrift som lika gärna kunde ha hetat Acta Sociologica

Från min veranda

I förra numret av Veckobladet (39/98) fanns på sista sidan en bild på en veranda och under den en skämt-historia om biogas. Den eller de som skrivit den hade inte satt sina namn under. Först blev jag konfunderad, hade jag skrivit något den här gången, men bilden hade använts i ett annat sammanhang, vilket naturligtvis står redaktörerna fritt att göra.

Hade jag varit misstänksamt lagd kunde jag ha trott att man med verandavinjetten och biogasskämtet ville tala om att mina artiklar under rubriken "Från min veranda", som också illustreras med samma bild, spred illaluktande gaser. Jag tror dock alla om gott, både för att det är det bekväma förhållningssättet till tillvaron och för att det hindrar mig från att få små stickande ögon och nerdragna mungipor som misstänksamma personer lätt drabbas av. Förklaringen måste vara att den som letat efter en bild till sin historia inte läst Veckobladet efter det att tidningen utökats med en kvinnoredaktion, då också jag började bidra med artiklar.

Jag har läst historien flera gånger och letat efter någon anknytning till en veranda, men inte funnit någon. En fabrik med en skorsten bolmande av rök (som finns i arkivet) eller en sportbil hade varit

eller något liknande. Och hade livsviljan funnits i Zenitredaktionen hade man naturligtvis kunnat gå över till elektronisk form som *Kommentar* (www.kommentar.se)

Vad ska man då läsa i stället i den mån man nu vill det? Sanningen är att det görs en massa utmärkta tidskrifter just nu. *Arena* t.ex., utgiven av vänstersocialdemokrater av typ Göran Greider, *Ordfront Magasin* blomstrar. *Clarté* är bättre än någonsin, *Ord och Bild* lever om man är lite mer kulturellt lagd, och för den som har gått och blivit, ska vi säga liberal, är väl *Moderna Tider* ett alternativ (Stenbeck betalar). Tidskrifter lever och dör, det är som det skä. Men Lund sjönk ännu ett steg ner i provinsen med Zenits död.

Sten Henriksson

mer passande till innehållet. De läsare som, liksom jag själv, vant sig vid att verandabilden visar att under den kommer en artikel från min veranda kanske också blivit konfunderade. Jag vill här bara tala om att det inte är jag som skrivit den plumpa historien, hade jag gjort det hade jag skrivit mitt namn under.

Ingegerd Wedin

Det har sina risker att låta tröttkörda volontärer lägga in bilder i VB sent på natten. Vinjettbilden till krönikorna "Från min veranda" råkade av misstag illustrera Nygamal biogashistoria i VB 39. Där hör den inte hemma. Vi ber Ingegerd Wedin om ursäkt.

Redaktionen

MEDELTIDSSTADEN

1 000 år har nu förflutit
Mången mun har skrävlat och
skrutit
Mörka tider går hårt åt Svea
Rike
Vi har sett girighet utan dess
like
Bistra tider många av oss
härdar
Trots att allt är gott i den bästa
av världar
Men lyckosamma är vi som på
Lundaslätten vistas
Kanske äntligen goda tider
siktas?

ATHENE

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITIK. Måndagsmöte kl. 19 på v-lokalen, Svartbrödersg. 3. Planering inför våren, rapport om skolplanen, golfbana på Väster m.m.

RÖDA KAPELLET Sö. 17.1 kl. 18.45 rep. med Joakim på Folkuniversitetet. Weill. Glöm inte Essie lö. 23 och årsmötet sö. 31.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin och Göran Persson.

Näste redaktör: Karin Blom.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123.

Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.

Telefon till redaktörerna:

Karin Blom 046-14 16 12

Sten Henriksson 046-14 44 57

Gunnar Sandin 046-13 58 99

Vid utebliven tidning ring:

Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.